

λέων Αίγινης ἐπεριβλήσαν μετὰ πληρεστάτης ἐπιτυχίας, ὑπὸ τὴν ἀμείνον ἐποπτεῖαν τοῦ καλοῦ καὶ αὐστηροῦ καὶ φιλοσόφου δημάρχου κ. Π. Ἀθανασιάδου, ὃν καὶ χαιρετίζομεν τώρα, ἄγοντα προχθὲς τὴν ἐορτὴν του ἐν μέσῳ τῆς εὐλικρινοῦς ἀγάπης τῶν συμπολιτῶν του.

Νέαν πάλιν καταγγελία ἐπὶ ὑποτροπῇ τοῦ φίλου κυρίου Κουμπάρη ἐπὶ νέα ἐξυβρίσει τοῦ «Παληγοθρώπου» κατὰ τοῦ συντάκτου κ. Ιω. Βερβέρη καὶ ἰδοὺ ἀρχεται νέα περίοδος δικῶν ἐπὶ ἐξυβρίσεσι, νὰ δοῦμε ποῖα θὰ ᾔηε τὰ ἀποτελέσματα. Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ κ. Κουμπάρης θὰ κάμῃ καὶ πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἀπὸ τοῦδε δὲ προορίζει τὰ χρήματα τὰ ὅποια θὰ λάβῃ διὰ τὸ Πτωχοκομεῖον.

— Καὶ τὰ ἐκατὸν δὲ φράγκα εἰς ἃ κατεδικάσθη, ὁ κ. Βερβέρης διὰ τὴν πρώτην ἐξυβρίσιν δωρεῖται ὁ κ. Κουμπάρης εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον.

ΟΙ ΦΕΛΛΑΧΟΙ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τάντα, 7 Αὐγούστου

“Ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἐπολιόρκουν τοὺς Παρισίους, οἱ πολιορκούμενοι εἶχον εὐκαιρὸν τινα παραμυθίαν νὰ κολάζωσι τὴν δυστυχίαν των· ἠδύνατο νὰ λέγωσι καθ’ ἑαυτοὺς : ἐπρόλαβον οἱ Πρώσοι, εἰδ’ ἄλλως ἡμεῖς θὰ ἐπολιόρκοιμεν τὸ Βερολίον ! Καὶ ἐπὶ τέλους ἤρχισαν αἱ ἐχθροπραξίαι φυσικῶς, διὰ τῆς μελάνης καὶ γραφίδος, τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ξίφους. Ἀλλὰ ἐκεῖ εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ σὲ κλείσουν ἐντὸς πόλεως τινος· ἄνευ τροφῆς καὶ προστασίας, ἄνευ περιθάλψεως καὶ νοσηλείας, καὶ ὅταν ἐρωτᾷς διὰ τί δὲν μοῦ

ἐπιτρέπῃς νὰ ἐξέλθω, νὰ ἀκούῃς ξηρὰ ξηρὰ : Χαθάρια (κύριε) σὺ καὶ οἱ 30,000 κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης μέλετε ν’ ἀποθάνετε οἱ μὲν ὑπὸ χολέρας, οἱ δὲ ὑπὸ ἀσιτίας, διὰ νὰ σωθῶμεν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, νομίζω ὅτι τὸ ἀκουσμα τοῦτο εἶνε ἱκανὸν καὶ μὴ ὑπάρχουσιν τὴν χολέραν νὰ γεννήσῃ, καὶ μάλιστα ὅταν νομίζῃς ὅτι γίνεσαι ματαία θυσία. Αὐτὸ ἐπάθαμεν ἡμεῖς οἱ ἐν Μανσούρα, Δαμιέττῃ καὶ χωρίοις τισι τῆς Τάντας, πρὸς κοινὴν σωτηρίαν ἀποκλεισθέντες.

“Ἐν τινι τῶν ἀποκλεισθεισῶν πόλεων διαμένων προσεπάθησα κατὰ τὴν ἐπικρατούσαν ἐκείνην ἀποκαρτέρησιν καὶ ἀκουσίαν ἐθελούσιαν νὰ εὕρω ἀνακούφισιν ἐν τῇ εὐρέσει τοῦ κωμικοῦ ἐν τῷ τραγικῷ καὶ εὖρον τοῦτο ἐν τοῖς ὑγειονομικοῖς κυβερνητικοῖς μέτροις ἃ ἔλαβον πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ κακοῦ καὶ ἐν τοῖς προφυλακτικοῖς τῶν ἰδιωτῶν. Ἀλλ’ ἐπειδὴ περὶ μὲν τῶν προφυλακτικῶν, θὰ τὰ ἴδωσιν οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ὅταν τοὺς πλάκῃ ἡ κυρά, περὶ δὲ τῶν ὑγειονομικῶν δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην μακροῦ ταξιδίου καὶ μακρᾶς ἐκθέσεως παρὰ τοῦ ὄνταποκριτοῦ σου, διότι ἀρκεῖ αὐτοῖς ἡ ἀνάμνησις τῆς ἀντευλογικῆς καὶ ἀντιτυπικῆς προμηθείας καὶ μερίμνης τῆς κυβερνήσεως, ἃς μοι ἐπιτρέψωσι, ἐνὸς ὅπου ὑπάρχει ἀκμάζουσα ἡ χολέρα καὶ οἱ Φελλάχοι εἶναι περιζήτητοι νὰ ἀναγράψωμεν ὀλίγα τινα περὶ αὐτῶν.

Τρία εἶναι τὰ μεγάλα μεταλλεῖα τοῦ δεύλου καὶ ἐλευθέρου Ἑλλήνος, κατὰ περίεργον δὲ σύμπτωσιν ἀποτελούμενα ἐκ πολλῶν χα, χα, χου, μαρτυροῦσι κατὰ τὴν περὶ φωνηέντων καὶ συμφῶνων ἑλληνικὴν ἰδέαν, πολλὴν τὴν εὐήθειαν, οἷον Χάχας, Χάσκος, Χάνος, Φελάχος, Σηλάχος, Χαχόλος.

Τὰ τρία ταῦτα μεταλλεῖα ἐξεμεταλλεύοντο οἱ Ἕλληνες ἀπὸ καταβολῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ αὐτοὶ ὠφελοῦμενοι καὶ αὐτοὺς ὠφελοῦντες. “Ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ πασίγνωστοι ἐ-

118

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

118

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 546.)

— Ὁ Λυκογιάννης ἀπουσιάζει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην μεταβάς μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ εἰς τὴν σκοποβολὴν εἶναι, ὡς σεῖς, Ἰάκωβε, ἀκριβέστατος· θὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα δέκα λεπτά πρὸ τῆς τραπέζης. Ὁφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι περιμένω προσκεκλημένους τινάς, οἱ ὅποιοι, ὡς σεῖς, θὰ ᾔηαι φίλοι τοῦ προστατευομένου μου.

— Μόλις ὁ μαρκήσιος ἔπαυσεν ὁμιλῶν, καὶ ὁ ὑπρέτης ἀνήγγειλεν.

— Ὁ κύριος Ραοὺλ Δεσιμαῖς.

Ὁ νεανίας εἰσῆλθε φορῶν τὴν στολὴν ἀξιωματικοῦ τῶν σπαχιδῶν. Ὁ μαρκήσιος ἐσφίξε τὴν χεῖρα, ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἰάκωβον.

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Ραοὺλ Δεσιμαῖς ; τῷ εἶπε.

— Νομίζω ὅτι εἶδον ἅπαξ ἢ δις τὸν κ. Ραοὺλ Δεσιμαῖς ἐν Βισκούρ, ἀπῆλθης ψυχρῶς ὁ λοχαγὸς τῶν οὐσσάρων.

Ὁ Ραοὺλ, ὅστις εἶχεν ἤδη τεταμένην τὴν χεῖρα, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ὁ βραχίον αὐτοῦ καὶ ἐγένετο κάτωχρος.

Ὁ Ἰάκωβος ἠσθάνθη φρίκην.

— Ἀ ! τώρα, ἐσκέφθη, δὲν ἀμφιβάλλω πλέον, εἶνε αὐτός !

— Λοιπὸν, κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, τί ἔχετε ; Ἐμπρός, λάβετε γνωριμίαν, σφίξτε ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

Ὁ Ἰάκωβος κατανοήσας ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο ν’ ἀρνηθῇ, ὅτι ἐπρεπε νὰ ὑπακούσῃ μετ’ ὅλην τὴν ἀπαστροφὴν, ἣν ἠσθάνετο, ἔτεινε τὴν χεῖρα, εἰς ἣν ὁ σπαχὴς λίαν τεταραγμένος ἔθεσε τὴν ἑαυτοῦ.

— Ἀγαθὴ τύχη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἐνῷ διὰ τοῦ βλέμματός του πύχαριται τὸν Ἰάκωβον.

Εἰς τὴν οἰκίαν μου δέχομαι μόνον φίλους· δὶώ τινὲς δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν ἐνταῦθα, χωρὶς νὰ γνωρίζωνται, ἀλλ’ ὅταν ἐξερχῶνται, εἶναι φίλοι.

Λαβὼν τὸν Ραοὺλ ἐκ τοῦ βραχίονος ἔφερεν αὐτὸν μέχρι τῆς γωνίας παραθύρου καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— “Ὅτε ἀπήγγειλα τὸ ὄνομα τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, ἐγένεσθε ὠχρὸς καὶ ἐταράχθητε· κατεπροδόθητε. Ὁ Ἰάκωβος εἶχε μίαν ἀμφιβολίαν, ἣ δὲ προφανὴς ταραχὴ σὰς ἐνίσχυσε ταύτην. Ἀλλ’ ἡσυχάσατε, ὁ λοχαγὸς Γρανδὲν εἶναι λίαν εὐτυχὴς σήμερον καὶ δὲν σκέπτεται νὰ ζητήσῃ λόγον τῆς διαγωγῆς ἀνθρώπου μετανοήσαντος. Ἐξηγνίσατε τὰ παρελθόν σὰς ἢ κακὴ πράξις, ἣν διεπράξατε—δὲν θέλω νὰ εἴπω τὸ κακούργημα—θὰ λησμονηθῇ καὶ θὰ συγχωρηθῇ. . .

κατομμυριοῦχοι ἐκεῖ ἐθισαύρισαν τοὺς ἀμετρήτους οὐτῶν θησαυροὺς, σπείραντες τὸ μῖσος, ὃ νῦν θερίζομεν ἀφθόνης ἡμεῖς, ἐν τε Χαχολία καὶ Σηλαχία καὶ Φελαχία, διότι ἅπαντες δὲν εἶχον τὰ αὐτὰ σταθμὰ καὶ μέτρα, ἀλλὰ τοῦ κύριε πέδην περὶ τὴν γραφίδα μου, καὶ διὰ τοὺς ὀλίγους ὁμογενεῖς, οἱ ἀπὸ τῶν χωρῶν ἐκείνων ἐσκέφθησαν καὶ ἐμερίμνησαν περὶ τῆς ταλαίνης πατρίδος, φείσθητι τῶν ἄλλων τῶν πολλῶν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς διὰ τῶν φωνηέντων καταδηλουμένης συγγενείας τῶν μεταλλείων τούτων ὑπάρχει καὶ ἄλλη τις συγγένεια, ἡ ρυπαρότης, ἡ ἀκηδεΐα, ἡ λαγνεία, ἡ πτωχεΐα, ἡ ἀγαθότης, ἡ ἀπλοϊκότης ἢ μᾶλλον παιδικότης. Ἀλλὰ νῦν περὶ Φελλάχων ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν τοὺς ἄλλους νὰ χαίρωσι καὶ ἄς ἴδωμεν αὐτούς.

Δὲν εἶμαι προφήτης νὰ προφητεύσω τί θὰ γίνουσι οἱ Φελλάχοι, διὰ τὸ Γλάδστων λάβη τὸν τίτλον τοῦ πασᾶ καὶ ὁ Δουφερίνος τὸν τοῦ βέη· ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν εἶνε παῖδες 5.000 ἐτῶν κατὰ τὸν Μωϋσῆν, ἢ 5.000 αἰῶνων, ἂν θέλετε κατὰ τὰς ἰδίαις ἐπιγραφάς, ταύτην μόνην τὴν μεταβολὴν παθόντες ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου, ὅτι ἐπ' ἐκείνου μὲν οἱ ἄνδρες ἔφερον τὰ βάρη ἐπὶ κεφαλῇς, αἱ δὲ γυναῖκες ἐπὶ νώτων, καὶ οὐ πάντες κυανοφάγοι· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἀντήλλαξαν τὰς θέσεις οἱ ἄνδρες πρὸς τὰς γυναῖκας, ἐγένοντο δὲ καὶ πάντες κυανοφάγοι· ἀπὸ τότε ἕως τώρα προκαλῶ οἰονδήποτε νὰ μοῦ ἐπιδείξῃ ἂν οἱ ὑπεργεγηρακότες οὗτοι παῖδες ἐξέμαθόν τι ἢ ἀπέμαθον.

Ἐγκατέλιπον τὴν πατρίον θρησκείαν καὶ ἐγένοντο Μωαμεθανοὶ· ἐγκατέλιπον τὴν πατρίον γλῶσσαν καὶ ὁμιλοῦσι τὴν ἀραβικὴν· ἀλλ' οὔτε Ἀράβες τὸ φρόνημα, οὔτε Μωαμεθανοὶ τὸ αἶσθημα ἐγένοντο. Ἐμειναν Φελλάχοι καὶ θὰ μείνωσιν ἔτι Φελλάχοι, δηλαδὴ λαὸς καμωμένος νὰ πεινᾷ, χορταίνων ὅμως τοὺς ἄλλους.

Περίγραφόν μοι τὴν Αἴγυπτον, διέταξε τὸν Ἀραβὰ κατὰ τὴν αὐτῆς, τὸν γνωστὸν ἤμιν Ὀμάρ, ὁ κύριός του, ὡς νὰ τὴν βλέπω· καὶ ἐκεῖνος τὴν περιέγραψε θαυμάσια, καὶ ὁ κύριός του ἔμαθεν ὅτι οἱ Φελλάχοι κάμνουσι μέλι, καὶ οἱ ἄλλοι τὸ τρώγουσιν.

Καὶ οἱ Φαραῶ καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οἱ Βυζαντινοὶ καὶ οἱ Ἀράβες, καὶ οἱ Χοῦρδοι καὶ οἱ Κιρκάσιοι καὶ οἱ Μαμελοῦκοι καὶ οἱ Τοῦρκοι, ἤλθον ἐκορέσθησαν καὶ ἀπῆλθον, ἀλλ' ὁ Φελλάχος ἔμεινε νησιτικός. Ἀπὸ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀγνοῦ, τοῦ πρώτου γνωστοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν ἕως τοῦ Βίλσωνος καὶ Βλινιέρ, ὁ Φελλάχος πεινᾷ, δὲν ἐχόρτασεν· ἐννοῶ δὲ ταῦτα γράφον, τὸν πολὺν ὄχλον· τὸ διατὶ βέβαια οὔτε τὸ «Μὴ Χάνεσαι» εἶναι καμωμένον νὰ ἐξετάσῃ, οὔτε νῦν εὐκαιρον εἶνε· ὁ ἐπιθυμῶν ἴδτω τὸν Ἡρόδοτον, ὅστις μὲ ὀλίγα, ἀλλὰ πασρικά τὸ ἐξηγεῖ· δὲν ἡμπορεῖ, λέγει ὁ μακαρίτης, καὶ γὰρ ἀγαθὴ καὶ ἄνδρες ἀγαθοὶ, ἢ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο. Τὰ βλέπετε! μὴ φωνάζετε λοιπὸν κατὰ τῶν ἐλληνικῶν κυβερνήσεων διὰ τὴν πρὸς τὴν γεωργίαν καὶ τοὺς γεωργοὺς ἀκηδεΐαν αὐτῶν, μὴ πιστεύετε τὸν μισέλληνα Σωκράτην ἐξυμνοῦντα ταύτην, διότι ἂν ἡ γῆ γίνῃ ἡ ἐλληνικὴ ἀγαθὴ, τὴν ἐπάθετε· ἀλλὰ θὰ μοι εἴπητε, ἄνδρες σοφισταί, ὅτι ἐκάτερον ἕτερον, ἄλλο δηλ. φύσει ἀγαθὴ γῆ, καὶ ἄλλο προσπαθεία· ναι δὰ μὰ ὁ Τρικουπῆς· ἤξευρε τί ἔκαμνε φορολογῶν τοὺς βοῦς καὶ τὸν οἶνον, τί τὰ θέλετε τὰ πολλὰ κρέατα καὶ τὸν πολὺν οἶνον, ἔτι δὲ καλλίτερα κάμνουσιν οἱ δῆμαρχοι, τοῦλάχιστον τοῦ τόπου μου, ἀφίνοντες τὰς ἀγροτικὰς ὁδοὺς, ὅπως ἐχάραξαν αὐτοὺς ἀπὸ αἰῶνων, οἱ μεγάλοι ἀρχιτέκτονες, ἡ βροχὴ δηλ. καὶ τὰ πατήματα τῶν τε ζώων καὶ ἀνθρώπων· ἀλλ' ἄς ἐλθωμεν εἰς τοὺς Φελλάχους.

Δὲν ἤξεύρω ἂν ζῇ ἀκόμη παχύσαρκός τις καὶ μεγαλόσωμος ἱερεὺς, παππᾶ Κώστας ὀνομαζόμενος, ἐν Ἀθήναις διη-

Εὐρίσκεσθε σήμερον ἐπὶ τῆς καλῆς ὁδοῦ Ραοῦλ, ἐξακολουθήσατε προσφερόμενος οὕτω καὶ κατὰστυγε ἄξιος τῆς εὐγενοῦς σας μητρός. Ἐχετε θάρρος· ἡ Ἰωάννα Βαιγιάν δὲν ἀπέθανεν.

Ὁ νεανίας ἀνετινάχθη.

— Τί λέγετε κύριε; ἐπιθύρυσεν· εἶναι τοῦτο δυνατόν;

— Μάλιστα, ὁ Λυκογιάννης ἐπηγρύπνει ἐπ' αὐτῆς· ἐρίφη εἰς τὸν Χρὺ καὶ ἦν σιγμὴν ἔμελλεν αὐτὴ διὰ παντός νὰ ἐξαφανισθῇ, παρασυρομένη ὑπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ ρεύματος, καὶ ἔσωσεν αὐτήν.

Ἡ Ραοῦλ ἐξέβαλεν ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίστως.

— Ἀ! εἶπεν ὁ θάνατος οὗτος ἦτο τὸ διηνεκές βράσανον τοῦ βίου μου, ἦτο ὡς ἡ ἄλυσις τοῦ κακούργου εἰς τοὺς πόδας μου, ἦτο ἡ τιμωρία μου!... Ἀ! κύριε, κύριε, μετ' ὑμᾶς, τὸν Λυκογιάννην καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, ὁ Θεὸς μὲ συνεχώρησεν, ἐπεὶ δὲ ἀπῆλλάχθην τῆς φρικώδους ταύτης σκέψεως, ἥτις μὲ κατεδιβρώσκειν ἀκαταπαύστως.

— Μάλιστα. ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος, καὶ θὰ συγχωρήσῃτε παρὰ πάντων, παρὰ τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Ἰακώβου Γρανδέν. Προσεχῶς ὁ λοχαγὸς Γρανδέν καὶ ἡ Ἰωάννα θὰ συζευχθῶσιν.

Ὁ Ραοῦλ ἀπομακρυνθεὶς τοῦ μαρκησίου καὶ μεταβὰς πλυσίον τοῦ Ἰακώβου.

— Λοχαγέ μου, εἶπε συγκεκινημένος, θέλετε νὰ μοῦ τεινῇτε καὶ ἐκ δευτέρου τὴν χεῖρά σας.

— Βεβαίως.

Αἱ δύο χεῖρες ἠνώθησαν.

Τὰ δάκρυα ἐφάνησαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ραοῦλ.

— Κύριε Ἰακώβε Γρανδέν, εἶπε, συγχωρήσατέ μοι!

— Σὰς συγχωρῶ, κύριε Ραοῦλ Δεσιμαῖζ, ἀπήντησεν ὁ Ἰακώβος· τὸ παρελθὸν ἐλησμονήθη.

— Καλῶς Ραοῦλ! καλῶς Ἰακώβε! Εἶμαι εὐχαριστημένος, φίλοι μου. Ἀλλ' ἔλθετε, σὰς παρακαλῶ, κύριε Δεσιμαῖζ, θέλω νὰ συνδιαλεχθῶμεν ὀλίγον ἀκόμη.

Ὁ νεανίας ἐπλησίασε τὸν μαρκήσιον.

— Σήμερον ἤλθετε εἰς Παρίσιους; ἠρώτησεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἄμα ἐφθάσατε, μετέβητε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βιολαῖν, ἵνα ἴδῃτε καὶ ἐναγκαλισθῇτε τὴν μητέρα σας;

— Μάλιστα, κύριε, ὅπως μοι διετάσσατε ἐν τῷ γράμματί σας.

— Ἡ κυρία βαρόνη ἐπληροφόρησεν ὑμᾶς περὶ τῆς θέσεώς της ἀπέναντι τοῦ πατοῦς σας.

— Ἡ μήτηρ μου οὐδὲν μοι ἀπέκρουεν ἐκ τῶν γενομένων ἐν Βωκούρ.

— Σὰς εἶπε πρὸς τούτοις περὶ τῆς ἀδελφῆς σας ἐν ποίᾳ θέσει εὐρίσκεται;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τί σκέπτεσθε περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ πατρὸς σας;

μερεῖών· ἂν ἐξῇ καὶ ἤθελεν ἡδύνατο εἰς τὴν στιγμήν νὰ σᾶς δώσῃ ἰδέαν τινὰ φελαχικὴν, ἀντὶ καλυμμαυχίου φορῶν φεσάκιον μὲ πλατὺν καὶ πυκνὸν λευκὸν ἢ κυανοῦν περιτύλιγμα, μὲ κεφαλὴν κουρευμένην καὶ μὲ μιᾶν δανεικὴν φορεσθῆν τοῦ μακαρίτου τοῦ Βουλγαρη, ἀλλὰ μὲ μανίγια πολὺ φαρδιά καὶ πολὺ πολὺ μακρὰ· ἂν ἤθελε δὲ νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ **φελαχοεἶκελον**, ἃς ἐδανείζετο ἀπὸ κανένα δεσπότην τῶν νεῶν ἐπαρχιῶν τὰ κόκκινά του τὰ μέστικα ἢ τὰ κίτρινα καὶ τὰ ὑπομέστικα του, τὸ κομβολόγι του ἀπὸ γιούτουρι, καὶ δύο ἢ τρία ἁδαμάντινα δακτυλίδι ἀπὸ κανένα **Dandy** καὶ θὰ ἐγίνετο τέλειος· καὶ σωστός, ἀρχοντοφειλάχος ἐκ μητρὸς κირκασίας καὶ πατρὸς ἀγνώστου προελεύσεως, ἐπειδὴ ἐδῶ δὲν συνειθίζουσιν ἐσωτερικὰ διαβάτηρια.

Ὁ πολὺς δ' ὄχλος, ὁ αὐχμηρὸς καὶ πειναλέος καὶ πελιδνός, φορεῖ τὴν αὐτὴν κόψιν τῶν ἐνδυμάτων ἐκ χονδροῦ μαλλίνου ἢ βαμβάκεροῦ ὑφάσματος· ὁ δὲ μακαρίτης ὁ Μπουρδύσης· ἐπιτυχέστατα ἤθελε παραστήσει τὸν πολὺν Φελλάχον, ἂν ἐφόρει τζουμπέδες ἀπὸ κετσὲ σκούρον, σκληρὸν καὶ στρογγύλον καὶ ἐνήθεν ἢ ἐπλεκε περιπατῶν· διότι καὶ τὰ γυναικεῖα ταῦτα πράττουσιν οἱ Φελλάχοι, τῶν γυναικῶν αὐτῶν οὐστῶν καὶ μπακάλιδων καὶ ψωμάδων καὶ καθόλου εἰπεῖν ἀγοραίων.

Εἶνε δ' ἐν γένει οἱ Φελλάχοι μεγαλόσωμοι, παχύσαρκοι, εὐκολόγελοι, πελματοβάμονες, ἀπλοῖκοι, ἀγαθοί, σαρκικοὶ ἄγαν, βρωμεροὶ ἄγαν, ἀτελῇ ἔχοντες τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ὁσφρησιν, φιλόξενοι, φοφοδεεῖς, εὐμαθεῖς τῶν τε πολυπλόκων καὶ δυσκόλων ἐπιτηδεύματων καὶ προσήνεis, ὅταν εἶνε χορτάτοι. Πολλοὶ τούτων μάλιστα διὰ τὴν μετὰ τῶν Εὐρωπαίων ἀνατροφὴν, ἀπέβαλον μὲν πολὺ τῆς προτέρας αὐτῶν ρυπαρότητος, ἀλλὰ μετέλαβον ἐπίσης δόσεως πονηρίας. Ἐγὼ αὐτὸς παρετήρησα ὅτι ὅσοι τῶν Φελλάχων γνωρίζουσιν ἑλληνικά, ἢ ἄλλην τινὰ γλῶσσαν, πολὺ διαφέρουσιν τῶν ἄλλων Φελλάχων, ἀποβάλλοντες δυστυχῶς εἰς ἀγαθὸν ἔχουσιν, ἀντὶ

αὐτοῦ δὲ προσκτώμενοι ἐλάττωμά τι εὐρωπαϊκόν, ὡς δύναται τις μάλιστα νὰ ἴδῃ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ὅπου ὑπάρχει πυκνὸς πληθυσμὸς εὐρωπαϊκός. Ἰδία αὐτῶν ἐπιχωριάζονται ἐπιτηδεύματα τῶν καθ' αὐτὸ Φελλάχων εἶνε τὰ ἀπλά καὶ στοιχειώδη ἐκάστης νηπιακῆς κοινωνίας, πρὸς δὲ καὶ τὸ νῆθαι καὶ πλέκειν, καὶ ἄλλα τινὰ ταῖς γυναῖξιν προσιδιάζοντα.

Ἐπὶ τέλους καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ Δουσερίνου βέη ἐλπίζω εἰς τὴν ἀναγέννησιν αὐτῶν, διότι ἐπὶ τῆς δυναστείας τῶν Μεχμεταλίδων τῆς νῦν ἡγεμανευούσης, δύο ἄνδρες ἐκ τῶν παναρχαίων ὑπηκόων τῶν Φαραῶ, ὁ Ἰμβράημ πασᾶς καὶ ὁ Σουλτάν πασᾶς, ἄνδρες ἀμφοτέρω Φελλάχοι, ἀνῆλθον αὐτοὶ καὶ μόνον εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι εἶνε ἀπὸ πάσης γῆς ἐκτὸς τῆς φελαχικῆς. Ἀλλὰ ἐτι μᾶλλον ἐλπίζω εἰς τὴν ἀναγέννησιν αὐτῶν, διότι αἱ φελλαχίδες πρὸ τῆς γενέσεως ἐτι Δαρβίνου ἐπὶ τῆς παρουσίας δυναστείας, ἐφαρμόζουσι τοὺς κατ' ἐκλογὴν νόμους τῆς καλλιτερεύσεως τοῦ εἶδους, ἀγνοοῦσαι μὲν τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῶν ἀξίαν, πράττουσαι δὲ, ἴσως παραδόσεις τινὰς σπαρτιατικῆς ἀναμνησθεῖσαι· εἶχον γάρ οἱ πρόγονοι ἀμφοτέρων πολλὰς δοσοληψίας. Ἀλλ' εἰς ἄλλοτε περὶ Φελλαχίδων, ἀλλ' ἔως ὅτου νὰ ἔλθῃ τὸ ἄλλοτε τοῦτο, οἱ ἀνυπόμονοι ἀναγνώσται σου ἰδέτωσαν τὰς Καρυάτιδας τῆς Ἀκροπόλεως ὡς μικρὸν ὀρεκτικὸν καὶ προσθέτουσιν ὀλίγην πούντραν καὶ στάμνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀντὶ τοῦ πελωρίου ναοῦ.

Ι. Καμπάνης.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 9)21 Αὐγούστου.

Ἦτο ἀνιὰρὰ τόσον ἡ δυσαρμονία, δι' ἧς ἐπὶ δύο ἐβδομάδας, ἐν χορῷ οὐρλιάζων, ὁλόκληρος ὁ Ἰταλικὸς τύπος, μετὰ

— Θεωρῶ αὐτὴν ἄτιμον.

— Μετέβητε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως.

— Ὁ πατὴρ μου ἀγνοεῖ ὅτι εἶμαι εἰς Παρισίους· ὑπακούων εἰς τὴν μητέρα μου δὲν ὑπάγω νὰ ἴδω αὐτὸν, ἐκτὸς ἐάν μοῦ δώσετε τὴν ἄδειαν.

— Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν θ' ἀναχωρήσετε ἐντεῦθεν, θὰ μεταβῇτε εἰς τὸν πατέρα σας. Πρέπει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ νὰ διέλθετε τὰς ὀλίγας ἡμέρας καθ' ἃς ἐλάβετε ἄδειαν νὰ ἀπουσιάσητε, ἐκτὸς ἂν σᾶς ἀρνηθῇ τὴν φιλοξενίαν, τοῦθ' ὅπερ ἀπαράδεκτον. Δὲν θὰ τοῦ ὁμιλήσετε περὶ τοῦ κ. Λαγγάρδ καὶ θὰ τηρήσετε σιγὴν περὶ παντός, ὅτι εἵπομεν ἐνταῦθα.

Ἐάν ὁ κ. βρόνος ἐκδηλώσῃ ἐκπληξιν βλέπων ὑμᾶς ἐν Παρισίοις, θὰ τῷ εἴπητε ἀπλῶς ὅτι ἐζητήσατε ἄδειαν ἀπουσίας· πέντε ἢ ἑξ ἡμερῶν ἵνα ἐλθῇτε νὰ τὸν ἴδῃτε. Ἐάν σᾶς ὁμιλήσῃ περὶ τῆς μητρὸς σας, θὰ ὑποκριθῇτε ὅτι οὐδὲν γνωρίζετε, Πιθανὸν νὰ μὴ κάμῃ λόγον εἰς ὑμᾶς περὶ οὐδενός. Ἐν τούτοις ἐάν σᾶς εἴπῃ ὅτι ἡ ἀδελφὴ σας εὐρίσκεται πλησίον του καὶ ἐάν δὲν σᾶς φέρῃ πλησίον αὐτῆς, δὲν θὰ ζητήσετε νὰ τὴν ἴδῃτε.

Ἰδοὺ αἱ συστάσεις τὰς ὁποίας εἶχον νὰ σᾶς κάμω. Κατελάβετε;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὰς ὁδηγίας σας.

— Καλῶς.

Ἡ δεκάτη ἐπήμεραν ὦρα.

Εὐθὺς ἀνοίχθεισῃ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ὁ ὑπηρετὴς ἀνήγγειλεν:

— Ὁ κύριος κόμης Μωριέν, ὁ κύριος κόμης Βιολαῖν, ὁ κύριος Πέδρο Κάστορα.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος τείνων τὴν χεῖρα εἰς τοὺς νευσελεθοντάς, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεγαλειτέρα ἀκρίβεια ἐκεῖνης ἣν ἐδείξατε, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἐπειτα προσέθετε:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν, κύριε κόμης Μωριέν καὶ κύριε Πέδρο Κάστορα, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κύριον Ἰάκωβον Γρανδὲν, λοχαγὸν τῶν οὐσάρων, καὶ τὸν κύριον Ραούλ Δεσιμαίξ, ὑπολόχαγον τῶν σπαχίδων, οὓς γνωρίζετε ἀκόμη.

— Ὁ στρατὸς τῆς Γαλλίας καὶ ὁ τῆς Ἀφρικῆς ἀντιπροσωπευόμενοι ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ κόμης Μωριέν.

Ἐλαιοετήθησαν σφίγγαντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας. Ἐπειτα, ἐνῶ ὁ κ. Βιολαῖν ἀπῆλθινε φιλικούς τινας λόγους εἰς τὸν Ραούλ, οἱ κύριοι Μωριέν καὶ Πέδρο συνέχαιρον τῷ Ἰακώβῳ Γρανδὲν, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζον τὴν λαμπρὰν κατὰ τὸν πόλεμον διαγωγὴν.

— Εἶμαι κατηχηματιστημένος βλέπων ὑμᾶς, κ. Γρανδὲν, εἶπεν ὁ κ. Μωριέν.

— Καὶ ἐγὼ, κ. κόμης, θεωρῶ μεγίστην τιμὴν μου διότι σᾶς ἐγνώρισα, ἀπῆντησεν ὁ νεανίας.

— Ὅταν θὰ δυνηθῇτε νὰ διαθέσητε μίαν ὥραν, ἔχετε

τοὺς ἐπὶ τὴν Ἰσχυίαν κοπετοὺς, ἐτάραξε πάντων τὰ νῦρα. Ἐπεζητήετο ὁ αἵτιος τῆς συμφορᾶς· οὐχὶ ἐκεῖνος, ὃν ὁ καὶ θηγητὴς Παλμιέρης μετέθετο ἵνα ζητήσῃ καὶ δὲν ἀνεύρην ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἡφαιστείου νήσου· ὁ δυναμικὸς σεισμός ἡ ἡ κατὰ πτώσις ὑπογείων θόλων· ἀλλ' οἱ αἵτιοι τῆς βραδυτῆτος μετ' ἧς ἐκομισθῆσαν αἱ πρῶται βοήθειαι εἰς Καζαμιτσιόλαν καὶ αἱ κατηγορίαι ἐπιπίπτουσι πᾶσαι ἐπὶ τὸ ἀρχηγεῖον τῆς ἐν Νεαπόλει ἐδρευούσης στρατιωτικῆς δυνάμεως· «τόσον ὀλίγον λοιπὸν ἀξίζει ὁ στρατός μας;» ἰδοὺ τὸ ἀπελπιστικὸν συμπέρασμα τῆς ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἐξεγερθείσης κοινῆς γνώμης. Πολλοὶ χαρακτηρίζουσι τὸ δυστύχημα τῆς Καζαμιτσιόλας ὡς ἦταν αὐτόχρημα διὰ τὸν στρατόν·

»Βεβαδύμεν τριακόσια ἑκατομμύρια φράγκων διὰ τὸν στρατόν αὐτόν, ὅστις εἶνε ἡ υπερῆφάνειά μας, καὶ ὁ ὁποῖος ἡμέχρι τοῦδε δὲν μᾶς ἔδωκεν ἄλλο ἢ Κουστόζαν καὶ Καζαμιτσιόλα». Εἶνε λόγοι Ἰταλῶν αὗτοι, οὐδενὸς ἑμοῦ σχολίου δεόμενοι· ἀλλ' ἕνα παραλληλισμὸν θὰ τὸν κάμω· σπατάλωμεν ἡ κλέπτουμεν 20 ἢ 21 ἑκατομμύρια οἱ Ρωμηοὶ διὰ τὸν στρατόν μας τάχα· καὶ αὐτὸς μὲ Τρικούπην ὑπουργόν, δηλ. μὲ τὴν φθίσιν, τὴν παραλυσίαν τοῦ θανάτου εἰς τὰ σπλάγχνα του, μᾶς ἔδωσε χθὲς ἐπὶ τὴν τάξιν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τὸ Καραλὶ-Δερβέν.

Τώρα ἔχομεν τοὺς θριαμβευτικοὺς περιπάτους τῶν ὑπουργῶν μας καὶ γενικῶν γραμματέων, οἱ ὁποῖοι ἐπεστάτησαν εἰς τὰς διασωστικάς (!) ἐν Ἰσχυίᾳ ἐργασίας· ἀμοιβάς, μεδάλιας, διπλώματα, πιστοποιητικά, διαδηλώσεις, ἐπαίνους, στεφάνους.. «Α! θεατρίνοι, θεατρίνοι! οὐδὲ τὴν δυστυχίαν σέβεσθε! Ἐκάμετε τὸν κόσμον νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ στιγματιά σας δάκρυα καὶ τώρα θέλετε ν' ἀποδείξητε ὅτι οὐδ' ἡσθάνητε τὸν πόνον, ὃν εἰς τοὺς ἄλλους μετεδώσατε!

»Οὐχὶ βεβαίως διὰ πόνον καὶ συμπάθειαν οἱ Γερμανοὶ, ἀπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος μέχρι τοῦ ἀχθοφόρου, στραγγίζουν γενναϊότατα τὸ βαλάντιόν των ὑπὲρ τῶν θυμάτων των ἐπιζών-

των ἐν Ἰσχυίᾳ· Ὁ Αὐτοκράτωρ προσήνεγκε 50 χιλιάδας φιορίνια, ὁ Αὐτοκρ. Πρίγκηψ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς συνεισφορᾶς, εἰς ἣν πᾶσα ἡ Γερμανία προσέρχεται πρόθυμος διδούσα τὰ χρήματά της πολλὰ καὶ οἱ Ἰταλοὶ καμαρώνουσι διὰ τὰ χάδια αὐτὰ τῆς φίλης των Γερμανίας, ἡ ὁποία μὲ τὸ ἐν τῆς χερί ἐλεεῖ τὴν Ἰταλίαν καὶ μὲ τὸ ἄλλο βοηθεῖ τὴν Ἰσπανικὴν δυναστείαν ἵνα σῶσῃ τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὸ αἷμα τῶν δημοκρατικῶν.

Αὐτὰ εἶνε τὰ θεάματα τῆς μεγάλης διπλωματίας, ἡ ὁποία δεσπόζει εἰσέτι τῆς ἐλευθέρου Εὐρώπης. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ ἐτέρα φίλη τῆς Ἰταλίας, ἡ Αὐστρία ἀφίνει ἐν Τεργέστη ἰσχύους τοὺς εὐπειθεστάτους ὑπηκόους της σακατεύοντας τοὺς Ἰταλοὺς ἐς τὸ ξύλο, διότι κατὰ τὴν ἐσπεραν τῆς 5(17) τρέχοντος, ἐρταζομένων τῶν γεννηθλίων τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐν τῷ μέσῳ διαδηλώσεως τινος ἐξερράγη ἀθῶα τρακατρούκα· ἡ δὲ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία λυσσώδεστερον καταδιώκει τοὺς τολμῶντας νὰ δείξωσιν ὅτι δὲν ἀγαπῶσι τὴν φίλην Αὐστρίαν, παρὰ τοὺς δολοφόνους, πιθανόν νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Αὐτοῦ Καθολικὴν Μεγαλειότητα, διὰ τὰ μαθήματα ὅσα ἐκάστοτε ἡ Αστυνομία της δίδει εἰς τοὺς τρελλοὺς Τεργεσταίους τοὺς φανταζομένους τὴν Ἰταλίαν πατρίδα! «Α! ἡ διπλωματία! ἡ διπλωματία!

»Ἀν τὸ ποσὸν πάσης νάρκης καὶ παραλυσίας ἐκφραζόμενον διὰ τοῦ ὀνόματος Τρικούπης, δὲν τὸ ἐφέραμεν εἰς τὴν ράχην μας, δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἐγωϊστικόν τὸ νὰ εἰπώμεν: «πόσον εἴμεθα καλλίτεροι!»

Ἐν Ἰσχυίᾳ ἐξακολουθεῖ ἡ κατασκευὴ ξυλίνων οἰκίσκων πρὸς καταστέγασιν τῶν δυστυχῶν ἐπιζώντων. Ἡ ζωὴ ἐπὶ βραχὺ ἐπισχεθεῖσα ἐν τῷ κυκεῶνι ἐκείνῳ τοῦ θανάτου ἀρχεται καὶ πάλιν ἐκδηλουμένη κανονικῶς ἐπὶ τῆς τοσοῦτον σκληρᾶς δοκιμαθείσης νήσου. Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἤρξαντο ἤδη καὶ πάλιν λειτουργοῦσαι· αἱ διάφοροι πολίχαι διεικητικῶς διεγράφησαν καὶ πάλιν ἐν αὐταῖς ἐδοῖ καὶ πάλιν

ὅτι ὅφει δὲ θὰ θεωρήσω ἑαυτὸν εὐτυχῇ νὰ δεχθῶ ὑμᾶς ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Ἡ κυρία Μωριέν, ἥτις πολλὰ καὶ καλὰ ἡκούσεν ἐν Βωκούρ περὶ ὑμῶν, λίαν θὰ εὐχαριστηθῇ βλέπουσα ὑμᾶς.

— Δὲν θὰ λησμονήσω τὴν εὐγενῆ σας πρόσκλησιν, κύριε κόμη, καὶ ἅμα δυνηθῶ θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ ὑποβάλω ταυτόχρονως τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν Μωριέν.

Ὁ κόμης ἐστράφη πρὸς τὸν μαρκήσιον.

— Ἀλλὰ, εἶπε, δὲν βλέπω τὸν προστατευόμενόν σας, κύριε, τὸν ἥρωα τοῦτον, πρὸς ὃν ἡ σύζυγός μου ἐνθουσιᾷ· δὲν σᾶς ἀποκρύπτω τοῦτο, κύριε Λαγγάρδ, τοσοῦτον διηγέρθη ἡ περιέργειά μου, ὥστε σπεύδω νὰ γνωρίσω τὸν πρόφην τοῦτον ἄγριον, ὅστις ἐγένετο σήμερον διὰ τῶν προσπαθειῶν σας ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Κύριε κόμη, ἔλεγον ἀκριβῶς εἰς τὸν κύριόν κόμητα Βιολαῖν καὶ τὸν κύριον Δεσιμυζ διατὶ ὁ Λυκογιάννης δὲν εἶνε ἐνταῦθα. Ὅπως καταστῇ ἀληθὴς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὀλίγον τί πράττει. Οὕτω δέ, ἐκτὸς τῶν μαθημάτων τὰ ὁποῖα καθηγεῖται ἐρχόμενοι ἐνταῦθα τῷ παρέχουσι, δύο ἢ τρεῖς ὥραι καθ' ἐκάστην ἀφιερῶνται εἰς φυσικὰς ἀσκήσεις· τὴν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἵππασίαν, τὴν ἑτέραν εἰς τὴν ξιφασκίαν· τὴν στιγμὴν ταύτην ἀσκεῖται εἰ, τὴν διὰ πιστολίου καὶ καρβίνας σκοπο-

βολήν· ἀλλὰ δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν ὥραν, πρὸ τῆς μεσημβρίας θὰ τὸν ἴδετε φθάνοντα.

Κύριοι, ἐξακολούθησεν ὁ μαρκήσιος, ἀπευθύνων ὑμῖν τὴν πρόσκλησίν μου ὑπεσχέθην διήγησίν τινα, ἣν μέλλω νὰ κάμω προσπαθῶν νὰ καταστήσω ταύτην ὅσω τὸ δυνατόν ἐνδιαφέρουσαν. Ὁ κ. Βιολαῖν ἔσχε δις ἢ τρίς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἴδῃ τὸν Λυκογιάννην, ὅτε ἦτο ἄγριος ἐν τῷ δάσει τῆς Μαρσίλ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει αὐτόν ἄλλως. Ὁ κ. Ἰάκωβος Γρανδὲν ὑπῆρξε διὰ τὸν δυστυχῇ ἄγριον εἰς φίλος· ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζεν αὐτόν καλλίτερον τοῦ κ. Βιολαῖν. Τὰ πάντα περὶ τὸν Λυκογιάννην εἶναι μυστηριώδη. Ἐγὼ μόνος, κύριοι, μέχρι σήμερον, δι' ἐπιμόνων καὶ δραστηρίων ἐρευνῶν ἡδυνήθην νὰ διασκεδάσω τὰ σκότη καὶ νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ μυστήριον.

Μέλλω νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Λυκογιάννη, ἱστορίαν δραματικὴν καὶ ζοφεράν.

Μόον καὶ χάριν λόγων τινῶν, ὧν θὰ ἐκτιμήσητε τὴν σπουδαιότητα, δὲν θὰ ὀνομάσω τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος, ἀλλὰ ἐκτὸς τούτου, θὰ μάθητε ὅλα τὰ γεγονότα, διότι οὐδὲν ἐπιθυμῶ νὰ παραλείψω.

Ἐπειδὴ ἡ διήγησίς μου μέλλει νὰ εἶναι μακρὰ καὶ θέλω ν' ἀποπερατώσω αὐτὴν πρὶν καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, ζητῶ νὰ μοι ἐπιτρέψητε νὰ ποιήσω ἄμεσως, ἀρχήν.

(ἀκολουθεῖ)